

D ů v o d y:

Josef S. zadržen byl dne 5. října 1919 v Hrušovanech-Šanově při revisi vlaku z Vídně příjíždějícího, ježto v jeho cestovním kufru mezi prádlem na dně nalezeno bylo v zamotaných punčochách, v krabičce na pudr a v plátěném sáčku 1423 K v jedno- a dvoukorunových bankovkách. Když revisní orgán přišel k němu, řekl ještě před revisí, že nic nemá, a když pak byly bankovky u něho nalezeny, omlouval se, že neví o penězích, že mu je asi strčil do kufru neznámý pán, který mu z ochoty rovnal prádlo do kufru. Teprve při hlavním přelíčení přiznal se obviněný, že bankovky uschoval v prádle, by zamezil případné jejich zabavení.

Rozsudkem okresního soudu ve Znojmě ze dne 6. října 1919 uznán byl Josef S. vinným přestupkem ve smyslu § 13 nařízení ministerstva financí ve srozumění s ministerstvem spravedlnosti ze dne 25. února 1919 čís. 86 sb. z. a n. Rozsudek ten se stal právoplatným, ježto obviněný opravného prostředku neohlásil a pokutu dne 13. října 1919 složil. Rozsudek porušuje zákon v § 13 nařízení ministra financí ve srozumění s ministrem spravedlnosti ze dne 25. února 1919 č. 86 sb. z. a n., a v čl. 3 a 6 nařízení vlády republiky čsl. ze dne 6. března 1919 č. 113 sb. z. a n. Účelem § 13 nař. z 25. února 1919 č. 86 sb. z. a n. bylo stíhati každé úmyslné rušení akce okolkovací. Patří sem tudíž pouze činy, jež spáchány byly za akce okolkovací nebo před ní s úmyslem, akci tu jakkoliv rušit. K takovému rušení náleželo i hromadění bankovek korunových a dvoukorunových, které z okolkování byly vyloučeny, s úmyslem vyhnouti se okolkování bankovek hodnoty vyšší, neboť účelem akce okolkovací bylo nejen osamostatniti měnu naši od banky Rakousko-uherské, nýbrž i dle § 11 zák. č. 84 sb. z. a n. zjištění hotový majetek každého obyvatele pro dávku z majetku. Mimo to způsobovalo hromadění bankovek korunových a dvoukorunových nedostatek drobných bankovek, čímž akce okolkovací trpěla. Naproti tomu byl na ochranu čsl. valuty po okolkování před dovozem korunovek a dvoukorunovek vydán zákaz dovozu těchto bankovek článkem 3 nař. z 6. března 1919 čís. 113 sb. z. a n., jehož nedodržení tresce se jako přečin podle čl. 6 téhož nař. Jelikož je zjištěno, že obžalovaný Josef S. dovezl do území republiky československé obnos 1423 korun v jedno- a dvoukorunových bankovkách dne 5. října 1919, tedy po skončení akce okolkovací, nemohl se dopustiti přestupku ve smyslu § 13 nařízení ze dne 25. února 1919 čís. 86 sb. z. a n.

Čís. 251.

Důvod § 170 čís. 1 tr. ř., vylučující vzetí svědka do přísahy, neodčiní se tím, že trestní stíhání svědka pro dotýčný trestný čin jest vyloučeno.

(Rozh. ze dne 7. září 1920, č. j. Kr. I. 555/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 10. června 1920, jímž vinnými byli uznáni zločinem podílnictví na krádeži, rozsudek ten zrušil a odkázal věc na soud nalézací, by ji znova projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost běře rozsudek soudu první stolice v odpor z důvodu zmatečnosti dle čís. 3 § 281 tr. ř., jež shledává v tom, že svědek Emil K. byl proti předpisu § 170 č. 1 tr. ř. a přes odpor obhájce obžalovaných vzat do přísahy. Zmateční stížnosti nelze odepřít oprávnění. Dle § 170 č. 1 tr. ř. nesmí býti svědek pod následky zmatečnosti vzat do přísahy, je-li usvědčen nebo podezřelým, že trestný čin, o němž má být slyšen, buď sám spáchal nebo se ho jinak účastnil. Zmíněný svědek se ve své svědecké výpovědi sám přiznává, že odcizil svému otci věci, pro jichž převedení na sebe a zašantročení jsou stíháni obžalovaní, a rozsudek jak ve výroku, tak i v důvodech okolností tu výslovně zjišťuje. Je tedy prokázáno, že Emil K. měl přímou účast na trestném činu, spáchaném obžalovanými, a to jak rozsudek zjišťuje, v tom směru, že jim věci, které otci svému odcizil, ke koupi nabídl, tedy k němu bezprostřední podnět dal. Neměl tedy býti vzhledem k předpisu § 170 č. 1 tr. ř. slyšen přísežně, nýbrž pouze nepřisežně. Názor soudu nalézacího, že překážka vzetí svědka do přísahy pominula proto, že rodiče jeho potrestání nežádali, že čin jeho stal se beztrestným (§ 463 tr. z.) a že pro něj odsouzen nebyl, je zřejmě nesprávným, poněvadž tím účast svědka na činu samém nebyla nikterak odstraněna, nýbrž pouze docíleno, že unikl zákonnému trestu. Ježto nelze tvrditi, že by skutečnost, že uvedený svědek byl vzat do přísahy, nemohla míti na rozhodnutí vlivu pro obžalované škodlivého (§ 281 poslední odstavec tr. ř.), kdyžtž se na přísežné svědecké výpovědi Emila K. v podstatě odsuzující rozsudek zakládá, bylo zmateční stížnosti vyhověti.

Čís. 252.

Každá činnost, jež třebas i bezúplatně, sprostředkuje přechod potravin z jedné osoby na druhou, spadá za dalších zákonných podmínek pod sankci § 18 čís. 2 zákona o potravinách ze dne 16. ledna 1896, čís. 89 ř. z. Ku zločinné kvalifikaci (§ 19, odst. 2 cit. zák.) stačí ohrožení zdraví lidí ve větším rozsahu.

(Rozh. ze dne 9. září 1920, Kr I 120/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Bohumila K. do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. listopadu 1919, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem dle § 18 čís. 1, 2 a § 19, odst. 2 zákona ze dne 16. ledna 1896 č. 89 ř. z., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Namítá-li zmateční stížnost — provádějíc důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. — že pod hledisko § 18 čís. 2 zákona o potravinách pojata byla neprávem též mouka, deputátníkům poskytnutá, kdežto trestným dle předpisu zákona jest jen úplatné zcizování mouky a že proto a pak vzhledem k tomu, že došlo jen k nepatrnému onemocnění jednoho chlapce,